

Anskaffelser, og om det er muligt at komme til en større Klarhed end nu ved Anskaffelsen af nye Skibe. Efter Omstændighederne og efter den hele Situation anseer jeg det for aldeles overflødig at udtale mig videre om disse Endringsforslag; jeg har kun villet gjøre klart, hvad det er, vi have tænkt os dermed.

Marineministeren: Fra den sidste ærede Taler saaldt en Ytring om Umuligheden af, at vi skulle være istand til at forsvare os tilspes; accurat det Samme kan ansøres om Muligheden af at forsvare os tillands. En lille Magt er ikke istand til at forsvare sig mod større Magter, endfige imod flere af disse, allierede mod den, men den er altid istand til at vise, at den sætter Priis paa sin Selvstændighed, og at den vil gjøre sit Yderste for at hævede den saalange som muligt, deels ved egne Kræfter, deels ved at afslutte Alliancer o. s. v. Hvis denne Billie er tilstede, er den i alt Fald istand til at kunne lægge den klart og tydeligt for Dagen. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, som det ærede Medlem omhandlede, nemlig at man ikke gjen-nem Loven burde bestemme, hvor stort Antal Folk der aarlig skal indkalbes, men overlade det til hvert Aars Finantslov at afgjøre det, skal jeg tillade mig at meddele som en factist Omstændighed, at Marinen for at bemande de Skibe, som i dette Dieblit ere tilstede — Skibe, som Alle kunne ansees for at ville leve endnu i omtrent 10 Aar, altsaa ud over den Tid, en Revision af den foreliggende Lov vil finde Sted — behøver af Rægsdrullemandsflabet 4700 Mand, og naar der, saaledes som det er foreslaaet i Betænkningen, indkalbes 600 aarligt, vil der altsaa behøves 8 Aars Mandstab dertil. Nu er det paa den ene Side vist, at Antallet af Kanonbaade og lignende Fartøier vil forringes og muligen efterhaanden tildeels udgaae af Flaadens Tal, saa at man kan tænke sig, at der da vil finde en Forringelse Sted af 8—900 Mand af de 4,700, men paa den anden Side maa man tænke sig, at der vil være en 10 pCt. Afgang i disse 4,700 Mand, naar de skulle indkalbes til Tjeneste, og disse 600 Mand om Aaret vil altsaa meget nær være tilstrækkelig til at fikre Marinen de Besætninger, som be-

høves af 8 Aars Mandstab, hvilket jeg maa antage at være et Forhold, som er tilfredsstillende, og som vil have en vis Stadighed, som det vil være nødvendigt at vedligeholde gennem en Række af Aar, da man ellers ikke vil naae det Maal, som man tilsigter. Med Hensyn til en Omstændighed, som er blevet fremhævet af den næstforrige Taler med Hensyn til Commandeurer eller Orlogscapitainer, skal jeg udtale, at det jo er en Titulatur, som jeg ikke sætter særlig Priis paa, men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at Marinen ikke virker alene indenfor Landets Grændser; dens Ralb fører Officererne omkring i andre Verdensdele og sammen med fremmede Orlogsofficerer. De fremmede Mariner er det Capitainer, som føre Skibene. Man kalder dem post-captains, capitaines de vaisseau, capitaines de frégate, altid er det Capitainer. Nu at stille vore Skibschefer op og gjøre dem til Commandeurer — Commandeurer indtage dog aabenbart i Rangfølgen en højere Plads end Capitainer — er tilsyneladende at gjøre Forbring paa en vis Storhed, om jeg saa maa sige, og det er for at undgaae dette, at jeg ønsker at holde paa Titlen af Orlogscapitainer og foretrækker den for Titlen af Commandeurer, som det ærede Medlem har foreslaaet. Det er en Titulatur, som jeg ikke sætter stor Priis paa, men jeg troer dog at burde fremhæve, hvorpaa jeg støttede mig, naar jeg tænkte mig, at Orlogscapitainstitelen, som nu efterhaanden er tilbant, var at foretrække. Da jeg tidligere havde Ordet, var der et Spørgsmaal, som jeg forbigik imod min Billie, nemlig Forslaget om den større Øvelse for Marinen og dens Officerer. Det er et Spørgsmaal af ganske overordentlig stor Betydning for Marinen; stor Øvelse er nødvendig for at holde et sundt Liv vedlige i Tjenesten, og naar Ministeriet ikke besto mindre i Overeensstemmelse med, hvad Organisationscommissionen har foreslaaet, har holdt sig til det Tal, som findes opført her, en Udrustning, som svarer til Mandstab af 900 eller 1000 Mand, saa er det, fordi man har troet ikke at kunne gaae videre paa Grund af de oeconomiske og pecuniære Forhold. Naar nu talrige Medlemmer af Udvalget antage, at man vil være istand til